

Eindbestemming dak

Kees Krick

Licentie

Dit werk is gelicenseerd onder de Creative Commons-licentie met als specificatie 'Naamsvermelding - NietCommercieel - GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland licentie'. Dit houdt in dat gebruiker het werk mag kopiëren, verspreiden en doorgeven onder naamsvermelding van de auteur. Commercieel gebruik is niet toegestaan. Bewerken is niet toegestaan. Afwijken van deze licentie is niet toegestaan zonder toestemming van de auteur.

www.keeskrick.com

1.

Het was zomaar ergens in een winkelstraat waar onze ogen elkaar vonden. Ze beten zich als pitbulls in elkaar vast. Tegen sluitingstijd liep ik een beetje in gedachten verzonken terug naar mijn auto en toen ik opkeek zag ik haar plotseling staan. Ze keek mij verbaasd en ook wel wat uitdagend aan en direct voelde ik een tintelende energie loskomen. Zodra ik haar zag, wist ik dat we bij elkaar hoorden. Nooit eerder in mijn leven had ik dit gevoel zo sterk ervaren als nu en ik wist, ik zag, ik voelde dat ook zij betoverd was. Het was alsof we elkaar al een heel leven kenden en het leek niet meer dan vanzelfsprekend dat ze met mij meeliep. Hand in hand. Totale vreemden die zich één voelden.

Bij mijn auto aangekomen gingen we dicht tegen elkaar aanstaat en genoten van elke aanraking. Ik keek haar aan en opnieuw wist ik mij gevangen in haar verlokkelijke blik. Haar ogen met pupillen als zwarte gaten. ‘Wasstraatje pakken?’ vroeg ik zonder het oogcontact te verbreken. Ze hoefde geen antwoord te geven. Haar ogen deden dat voor haar.

Bij de wasstraat aangekomen draaide ik het portierraam open. Langzaam zakte ze omlaag en vleide haar hoofd op mijn schoot. ‘Wat wil je dat ik doe?’ fluisterde ze.

Naast mij verscheen een jongeman. Hij bukte naast het portier zodat we op ooghoogte waren.

‘Doe maar een bodempakket,’ zei ik met schorre stem. De knul knikte en liep weg.

‘Met alle plezier,’ fluisterde de stem vanuit mijn schoot.

De jongeman gaf een ferme dreun op een knop van het bedieningspaneel, waarna tergend langzaam de machinerie van de wasstraat ratelend en puffend op gang kwam.

2.

Mijn naam is Mario en ik werk in een wasstraat. Sommige mensen behandelen mij als het vuil dat ze van hun auto afspoelen, maar af en toe krijg ik flinke fooien en dat houdt het leuk. Vreemde dingen maak ik soms ook mee. Zoals pas nog die vent met dat pak geld.

Het is laat op de dag en ik wil net de boel afsluiten als hij komt aanrijden. Hij slingert. Dat is het eerste dat mijn aandacht trekt. De man heeft een starende blik in zijn ogen. De pupillen groot. Drugs? Hij spreekt met schorre stem, hees is geloof ik een beter woord. Hij betaalt, maar geeft helaas geen fooi. Net als ik bij het portierraam wegloop, zie ik plotseling een vrouwenhoofd. Ligt er een griet met haar hoofd op zijn schoot te slapen! Ik weet dat mensen soms met krijsende baby's rondrijden om ze in slaap te sussen, maar gebeurt dat nu ook al met een volwassen vrouw op schoot?

Ik loods de man naar de rail die de auto door de wasstraat zal leiden. Hij volgt mijn aanwijzingen secuur op. Bijna mechanisch zelfs, als een robot. Dat heb ik niet vaak. Soms doen ze expres iets anders dan ik aangeef. Denken ze leuk te zijn, of ze willen mij een beetje pesten. Die pak ik natuurlijk terug. Dan laat ik ze halverwege stranden en tien minuten uitdruipen. Mijn baas moet het alleen niet merken, want dan krijg ik flink gelazer. Ik loods hem dus naar de rail en de man volgt mijn aanwijzingen netjes op. Juist op dat moment vliegen er wat vlokken schuim van de machine tegen mijn gezicht aan. Vooral die bij mijn neus jeukt nogal. Dus krab ik even stevig aan mijn neusvleugel. Wat denk je? Zwenkt die malloot met een ruk de kant op die mijn krabbende vinger aangeeft. Hij knalt zo het kantoortje in! Gevel ontzet, ramen aan diggelen. Prompt springt hij de auto uit en die blonde dame komt er een beetje verdwaasd achteraan.

Ik zeg: geen probleem, ik haal de baas er even bij, dan vullen we een schadeformulier in en dan is dat ook weer rond. Begint die man ineens te zweten als een otter, kijkt schichtig om zich heen, trekt me plotseling een hoek in en mompelt met fel oplichtende ogen iets van "onderhands oplossen". Ik kijk hem geschrokken aan en vrees dat hij mij een lesje gaat leren, want hij pakt mij met twee knuisten stevig bij mijn stofjas beet en trekt me dicht tegen zich aan. Ik wil hem net van mij afduwen als hij een hand onder *mijn* jas wurmt. Ik verstijf. Shit, een mes denk ik nog in een flits. Maar dan knikt hij kort en geeft een knipoog. Hij laat me los, loopt naar die vrouw en gebaart nijdig naar zijn auto. Ze stappen in, scheuren achteruit de wasstraat uit en voor ik het weet verdwijnen ze met gierende banden uit het zicht.

Met beide handen betast ik mijn borst en vind daar inderdaad de warme, natte plek die ik al verwacht had. Shit. Terwijl mijn wereld instort bekijk ik de vingers van mijn bevende handen. Maar... ze zijn schoon! Oké, er zit water met schuimend zeepsop aan, maar geen bloed. Niet *mijn* bloed. De man heeft mij dus niet neergestoken. Ik voel ook geen pijn, het was puur en alleen mijn fantasie die met mij aan de haal ging. Maar er zit wel iets, daar in de binnenzak van mijn jas. Iets dat er eerst niet zat. Voorzichtig til ik een slip van de jas op en gluur onder de stof. Ik zie een grijzige enveloppe zitten. Met twee vingers trek ik hem eruit en tuur naar de inhoud. Zodra ik een gerucht hoor, stop ik hem snel weer terug en kijk strak voor mij uit.

Het is de baas die achter de zaak vandaan komt rennen. Blijkbaar heeft iemand hem verteld dat er iets gaande is, of hij is gealarmeerd door het tumult van daarnet, want er komt rook uit zijn oren en zijn ogen lijken op supernova's. Hij begint meteen tegen mij te tieren. Waarom heb ik die vent laten gaan, wat was zijn kenteken, meer van dat soort vragen. Ik haal alleen maar mijn schouders op en heb mijn gedachten er niet bij. Wanhopig kijkt de baas om zich heen, maar we zijn alleen. Er is niemand die hem kan helpen.

Het volgende moment sta ik op straat. Letterlijk en figuurlijk. Voorzichtig betast ik de plek waar de enveloppe zit en maak dan een vreugdesprongetje in de lucht.

3.

‘Je bent laat.’ Nettie sluit de gordijnen en drapeert de twee helften netjes over elkaar.

‘Het was druk op het werk,’ zeg ik mat en ontwijk haar blik. Met mijn jas nog aan blader ik doelloos door een stapeltje reclamefolders en buurtkranten die netjes opgestapeld op een hoek van de eettafel liggen.

‘Ze heeft je aardig te pakken gehad.’

Ik schrik en mijn hand bevriest halverwege de stapel. Nee toch! Ben ik betrappt in de wasstraat? Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Dan snap ik ineens wat ze bedoelt. ‘Er waren een paar spoedklussen en ze besloot plotseling dat alles vandaag af moest. We hebben een cheffin die niet zou misstaan als slavendrijver.’

‘Je zit onder de plak. Thuis en op je werk.’ Ze staat naast me en bekijkt me van top tot teen. Ze haalt haar neus op. ‘Je kunt je beter wat opfrissen, je ziet er niet uit en je stinkt. Ik zal je prak opwarmen, wij zijn allang klaar. Heeft het soms geregend, je jas is zo streperig?’

Snel trek ik het kledingstuk uit en werp het in een wijde boog richting bank. Hij valt er half op, blijft even hangen, glijdt er langzaam af en komt met een plofje op de grond terecht. ‘Het zal op mijn werk gebeurd zijn,’ bedenk ik ter plekke. ‘De plantenman was er vandaag. Het komt vast van die sproeier. Wie zet de kapstok dan ook pal naast een plantenbak.’

Dit is een kritiek moment. Ik kan haar het slechte nieuws namelijk nog niet vertellen, dat kan pas morgen. Op weg naar huis heb ik een flinke omweg door de polders gemaakt tot ik een geschikte locatie vond. Een oude schuur vlak naast de weg die ik wel eens eerder in het voorbij rijden had gezien. Morgen is het zaterdag en is het daar lekker rustig, dan valt het minder op wat ik van plan ben. In gedachten speel ik het scenario af: ik zal de wielen wild laten spinnen om wat sporen op de weg en diepe geulen door de berm te maken, daarna met een moker de muur bewerken en de toch al beschadigde motorkap met een stuk baksteen hier en daar wat rode vegen geven.

Een prima alibi. Sorry schat, ik reed iets te overmoedig door de bocht en vloog er zomaar uit. Zonde van de lak hè. Ik zal meteen de verzekering bellen. Wat een geluk dat het kantoortje van die wasstraat uit gipsplaten was opgetrokken en niet uit betonblokken bestond. De auto is weliswaar flink verformfaaid, hij rijdt nog prima en het is ook niet zo dat het de aandacht van elke politieagent trekt die ik tegenkom. Nee, ik ben uiterst tevreden met het

plan dat ik heb bedacht. Morgen even door de zure appel bijten. Ja, wat moet ik anders. Ik kan moeilijk vertellen wat er in die wasstraat is gebeurd, laat staan met wie ik daar was.

De deurbel gaat.

‘Ga jij even?’ vraagt Nettie.

Terwijl ik naar de voordeur loop, haal ik opgelucht adem, blij als ik ben dat ik in ieder geval tijdelijk aan Nettie’s spiedende blik ben ontsnapt. Ik knip het buitenlicht aan en bedenk alvast een afpoeierzijn voor welke verkoper of collectant er ook voor de deur staat. Het gelige licht werpt vreemde schaduwen op een gezicht dat mij met toegeknepen ogen aankijkt. In een reflex wil ik de deur dichtgooien en mijzelf onder het bed verstoppen, maar ik weet mij nog net in te houden.

‘Wat doe jij hier!’ sis ik haar kant op. Na het fiasco in de wasstraat heb ik haar met de nodige moeite van mij afgeschud en hoopte ik haar nooit meer te zien – en nu staat ze hier, nota bene voor de deur van mijn eigen huis!

‘Ik moet je spreken.’ Haar warme stem klinkt opmerkelijk kalm. Ze duwt mij de gang in en maakt aanstalten mij te volgen. Ik houd haar met moeite tegen.

‘Wie is dat papa?’

De vraag komt van boven aan de trap. Tessa! Zonder te kijken hoor, voel, weet ik dat ze op de overloop naar mij staat te kijken. ‘Ga maar slapen meisje,’ roep ik bijna snauwend. Mijn avontuurtje begint flink uit de hand te lopen.

Ik duw de vrouw terug naar buiten. ‘Niet hier! Ben je gek geworden of zo?’

‘Pak dan je jas!’ zegt ze gebiedend. Een kille blik die mij doet huiveren verschijnt in haar ogen. ‘Of anders...’

‘Oké, ik kom al. Wacht buiten. Uit het zicht.’ Zonder op antwoord te wachten ram ik de deur in het slot. ‘Verdomme!’

‘Je eten is klaar, douche straks maar,’ roept Nettie vanuit de keuken als ik de kamer in loop. Ze haalt een dampende schaal uit de magnetron. ‘Wie was dat?’

‘O, een...’ Mijn oog valt op het gordijn dat in allerijl lijkt te zijn dichtgetrokken. ‘... vrouw die wat wilde verkopen. Ik heb haar niet laten uitpraten, want dan kom je er zo moeilijk vanaf.’

Met een bord hutspot in mijn handen loop ik de kamer in. Het spul is bloedheet.

Ik moet hier weg en snel ook. Ik zet het bord op tafel en gooi een klaarstaand glas bier in één keer naar binnen. ‘Het eten is heet. Weet je wat, dan pak ik ondertussen even iets uit de auto.’ Boven begint Tessa te huilen. Wat een toeval, wat een mazzel. ‘Ga jij even naar haar toe, schat?’

Nog voor Nettie kan opperen dat ik dat dan wel kan doen, glip ik de voordeur uit en kijk schichtig naar het raam. Een zwak lichtschijnsel is te zien achter de gesloten gordijnen. Ik haal diep adem. Dit keer begluurt ze me gelukkig niet. Nog niet. Op de hoek van de straat, net buiten het schijnsel van een lantaarn, staat een gestalte mij op te wachten. Ik loop er naartoe, beseffend dat ik diep in de puree zit. Ik weet niet hoe ze mij heeft weten te vinden, maar feit is dat ik haar zo snel mogelijk moet zien kwijt te raken.

4.

Het is kil op straat. Had ik mijn jas maar gepakt. Met mijn handen diep in de broekzakken gestoken loop ik haar kant op. Afwachtend kijkt ze toe. Jezus! Dat mens weet waar ik woon. Dat heb ik weer. Vragen wat ze van me wil en haar dan snel afpoeieren is het beste wat ik kan doen, maalt het door mijn hoofd. En daarna vlug weer naar binnen, naar vrouw en kind en warme prak. Het was een onvergetelijke middag, het was dolle pret, maar het is leuk geweest en we moeten de boel zo snel mogelijk vergeten.

Ineens hoor ik motorgebrul. Met piepende banden komt een auto midden op straat tot stilstand. Portieren springen open. Twee mannen springen eruit en sleuren de vrouw die verschrikt om zich heenslaat de auto in. Het onwerkelijke tafereel speelt zich af op amper vijf meter bij mij vandaan.

‘Hé! Blijf van haar af!’ gil ik. In een reflex begin ik te rennen, maar een derde man springt tussen de geparkeerde auto’s vandaan zodat ik bijna tegen hem aanknal.

Uitdagend blijft hij voor mij staan. De man is volledig in het wit gekleed. Een net wit pak met een dun zwart streepje. ‘Wat ben jij van plan, kereltje?’ vraagt hij op dreigende toon. Ik kijk in een staalhard gezicht met glazen ogen. ‘Blijf met je poten van mijn duifje af. Dat is gezonder voor je. Ze is van mij.’

Afwerend steek ik mijn handen omhoog en deins achteruit. ‘Ik wist niet dat ze...’ stamel ik, maar hij laat me niet uitspreken. Pijn vlamt op als hij me een gemene schop geeft. Het wordt zwart voor mijn ogen, zwart met rode spikkeltjes en een felle pijn schiet door mijn onderbuik. Ik zak op mijn knieën, terwijl de tranen in mijn ogen schieten en ik mijn handen beschermend tegen de gepijnigde plek druk. Krom van de pijn zit ik op de koude stoeptegels te jammeren.

De man torent boven mij uit. ‘Bemoei je voortaan met je eigen zaken, begrepen?’

‘Begrepen,’ fluister ik.

‘Hé, chef!’ De stem komt uit de richting van de auto. ‘Ze heeft het niet op zich.’

‘Lul niet, zoek beter en sla dit keer geen enkel plekje over.’

‘Met plezier baas.’ Na een korte pauze vervolgt de stem: ‘Ze beweert dat *hij* het heeft.’

Het dringt langzaam tot mij door. Hij? Ze bedoelen toch niet... mij?

Ik kijk schuin omhoog en de gemene blik die ik daar zie bevestigt mijn vermoeden. Ik vloek en net voor ik in mijn kraag gegrepen word, schiet ik rakelings langs de benen van mijn belager. Als een haas of een hond met zijn staart tussen de benen ga ik er vandoor. Er klinkt geschreeuw achter mij, het geluid van dichtslaande portieren, een auto die met slippende banden wegrijdt, voetstappen die zo snel dichterbij komen dat ik weet dat de man mij al bijna heeft ingehaald.

Waar kan ik zo snel heen?

5.

Ik voel hoe iemand mij bij mijn kraag grijpt. Mijn voet blijft achter iets of iemand steken. Voor ik het weet ga ik languit op de stoep, klap met mijn kin tegen de stenen. Een gewicht drukt zwaar op mijn rug. Ik voel mij als het luchtbed waar iemand met zijn knieën en ellebogen het laatste restje lucht uit probeert te persen.

‘Zo makkelijk kom je niet van mij af, mannetje!’

Het is de vent in het wit. Uiteraard, wie anders. Ik proef bloed. Tijdens de val hebben mijn tanden een lip doorboord. Ik strijk er met mijn tong langs en haal hem meteen open. Het kan niet anders of minstens één voortand ligt doormidden. Shit.

Het gewicht verdwijnt van mijn rug en ruw word ik rechtop getrokken. Naast mij is de auto tot stilstand gekomen en de twee mannen springen eruit. In een flits zie ik haar zitten, op de achterbank. Ze lijkt net een geest, half transparant door de reflectie van de huizen op het glas.

De twee mannen staan voor mij. De man in het wit kan ik niet zien, hij houdt mij stevig bij mijn nekvel vast.

‘Geef op!’ commandeert een van de twee mannen. Een mager hoofd met korte krulletjes en een oorbel, een bruin leren jasje, een smoezelig overhemd en een zwarte veter als stropdas. Hij heeft een buikje, maar zijn armen zijn gespierd. Afwachtend houdt hij zijn hand op.

‘Geef wat?’ Ik beseft dat ik de man intens wanhopig aankijk.

‘Hou je niet van de domme. Je speelt met je leven. Geef op. En snel.’ Hij brengt zijn vuist tot vlak voor mijn neus.

‘Ik heb niets bij me. Ik liep alleen even de deur uit, al mijn geld ligt binnen.’

‘O, dus je woont hier. Nou, dan gaan we fijn op visite.’ Hij wijst achter mij. ‘Daar?’

Oeps. Een moment van onoplettendheid en het was eruit. Ik gebaar over mijn schouder, naar de plek waar mijn vluchtpoging begon, want dat is wel zo aannemelijk. ‘Daar het steegje door en dan de tweede straat erachter.’

De man met het leren jasje kijkt mij smalend aan. ‘Beetje ver voor iemand die “alleen even de deur uitliep” vind je ook niet?’

Koortsachtig denk ik na. Te lang. Te opzichtig.

‘Hij lult.’ Dat is de tweede man, gehuld in een vaal spijkerpak waarvan de mouwen vlak boven zijn indrukwekkende biceps zijn afgesneden. Hij is een kop groter dan zijn maat. ‘Hij liegt en bedenkt een uitvlucht, ik zie het aan zijn schichtige ogen.’

‘Je meent het,’ sneert de ander.

De greep op mijn nek verstevigt zich en even heb ik het idee dat de man achter mij van plan is om mij rechtstandig van de grond op te tillen. De man met het leren jasje begint luid te lachen. Zijn hand verdwijnt in zijn broekzak en komt weer tevoorschijn met een langwerpige voorwerp erin. Met een klikkend geluid schiet een vlijmscherp lemmer tevoorschijn. Hij brengt het mes omhoog en richt het tussen mijn ogen. Scheel staar ik naar het uiteinde. Als een pendel begint het mespunt van oog naar oog te bewegen.

‘Je mag zelf kiezen welke het gaat worden.’ Af en toe stoot hij het mes plagerig naar voren. ‘Dit exemplaar... of toch maar de andere...’ De man maakt smakkende, vochtige geluiden en grijnst breeduit. ‘Een lekker sappig oogbolletje aan mijn mes gespietst. Dat is een tijdje geleden. Toch al wel een dag of drie.’ Zijn ogen blikkeren.

‘Denk niet te lang na,’ fluistert de man achter mij in mijn oor. ‘Want zodra hij begint ben je te laat en steekt hij ze er gegarandeerd allebei uit. Bij de vorige begon hij bij de tong, die vent gilte als een speenvarken en wilde ineens heel graag praten, maar ja, toen kon hij ons geen bruikbare informatie meer geven. Foutje van mijn maat, maar ach, al doende leert men.’

Ik sta als versteend en kan geen woord meer uitbrengen. Plotseling maakt het mes de keuze voor mij. Het stopt abrupt voor een oog en nadert het tergend langzaam. Dan klinkt een ijzige gil. Hartverscheurend, oorteisterend. Het vult de hele straat. Beter gezegd, het kómt uit de straat en niet uit mijn keel. De greep bij mijn nek is ineens weg, het lemmer schiet bij mijn oog vandaan en verdwijnt met een snerpende klik in het handvat. De drie mannen duiken halsoverkop de auto in. De vrouw rolt er aan de andere zijde juist uit. Een kluwen grijpende handen probeert haar nog tegen te houden, maar ze missen haar net. De auto komt schokkend in beweging en nog terwijl ze de straat uitscheuren, komt vanaf de andere kant een politieauto met jankende sirene aanscheuren, een tweede en een derde er direct achteraan.

Heel even is ze dicht bij mij en ruik ik haar mierzoete parfum. Ze drukt een vluchtige zoen op mijn wang, glipt langs mij heen en weg is ze, opgeslokt door de duisternis. Een politiewagen achtervolgt de vluchtwagen, de tweede stopt naast mij, de derde rijdt met jankende versnellingsbak achteruit terug de straat in. Er klinkt een kreet en ik zie Nettie het

huis uitstormen. Ze gooit haar armen in de lucht, de telefoon nog in haar hand. Ineens stromen overal burens naar buiten. Ja, nu wel.

Twee agenten lopen kalm op mij af. Ik open mijn mond, maar Nettie is sneller.

‘Ik heb alles vanuit huis gezien. Die mannen trokken een vrouw de auto in, ze werd bijna ontvoerd. Maar mijn man heeft haar gered. Hij is een held, mijn held. Ze vielen hem aan, de schoften.’ Ik staar haar aan. Sprakeloos. Dan neemt ze mij bij de arm. ‘Kom maar mee schat, dan kun je thuis op de bank bijkomen van de schrik. Die agenten komen morgen maar terug als ze iets van je willen weten.’ Brutaal duwt ze de agenten opzij en loodst ze mij over de stoep langs een haag van burens terug het huis in. Ik gluur over mijn schouder. Ze is nergens te bekennen. Gelukkig maar.

6.

Even, heel even, leef ik in de waan dat alles weer goed is. Dat de verschrikkingen nu voorbij zijn. Mijn belagers weggejaagd. De mysterieuze vrouw, ik ken haar naam niet eens, voorgoed uit mijn leven verdwenen. Een beetje tegen beter weten in, dat wel natuurlijk.

Ik lig op de bank met een pluizige deken opgetrokken tot aan mijn kin. Een bundel verpakt ijs balanceert op mijn pijnlijke onderbuik en ik druk een koud washandje zachtjes tegen mijn gezwollen lip. Nettie zit in een stoel tegenover mij. Ze glimt van top tot teen en verwent mij met koffie, koeken, nog meer koffie, een aai over mijn bol en allerlei andere uitingen van liefdevolle aandacht. Had ik al koeken gezegd? Ondertussen mompelt ze dingen als: ‘mijn held’ en ‘stoere bink van me’ en vertelt ze haar verhaal vol enthousiasme aan iedereen die opbelt of aanbelt - en dat zijn er vanavond nogal wat. Met “ze vertelt haar verhaal” bedoel ik ook echt “haar versie van het verhaal”. Daardoor ben ik in één klap veranderd in een lokale beroemdheid.

Dan klink de deurbel en heb ik het nare gevoel dat het opnieuw gigantisch uit de hand gaat lopen. Opgelucht haal ik adem als het slechts een buurman is die de kamer binnenloopt. Terwijl Nettie verse koffie haalt herinnert hij mij aan iets dat ik straal vergeten ben. Het eerste teken dat ik mij in slaap heb laten sussen door de zorgzame liefde waarmee Nettie mij op deze behaaglijk warme bank overspoelt.

‘Hé, als dat niet onze held van de straat is!’ Ik krijg een bemoedigend klopje op mijn schouder die ik tot diep in mijn pijnlijke onderbuik voel doordreunen. ‘Wat is er met je auto gebeurd?’

Ik slik. ‘Mijn auto?’

‘Ja, je auto sufferd. Hij ziet eruit alsof er een shovel tegenaan is geknald. Je hele neus ligt aan diggelen.’ Hij staart mij aan. ‘Wat zie jij ineens bleek?’

‘Neus in de poeier?’ Mijn hart slaat over. De auto, ik was dat hele ding vergeten door de onverwachte gebeurtenissen van vanavond. Erger, mijn prachtige alibi staat pas voor morgenochtend gepland.

‘Wat is er met de auto?’ Nettie loopt met een verbaasde uitdrukking op haar gezicht en een kop koffie in haar hand de kamer in.

Ik moet redden wat er nog te redden valt. ‘Leuk dat je zo snel langskomt, Andries. Alles goed thuis?’ vraag ik met veel te luide stem.

Hij kijkt mij schuin aan, met toegeknepen ogen. ‘Niet echt, we hebben weer eens ruzie gehad. Het oude liedje, het zal wel op een scheiding uitdraaien.’ Beleefd knikkend neemt hij zijn kopje koffie aan. ‘Maar hoe zit het nu met die auto?’

‘Wat je zegt, Andries. Wat een gedoe. Een auto met drie zware criminelen erin.’ Ik kijk snel naar Nettie. Het woord auto in combinatie met drie boeven lijkt te werken, want haar alertheid smelt weg. ‘Luister, dan vertel ik je een sappig verhaal.’ Ik besluit de meest uitgebreide versie te vertellen, hier en daar in mijn eigen voordeel aangedikt, in de hoop dat hij dan eindelijk mijn auto vergeet. Al pratende werp ik een onopvallende blik op Nettie. Ze is er met haar hoofd niet meer bij, ze kan het verhaal na al die keren dat ze het zelf heeft verteld wel dromen. Andries gaapt verveeld, maar houdt zijn kaken stijf op elkaar geklemd om het te maskeren. Nettie daarentegen doet het ongegeneerd, kijkt op haar horloge, steekt een hand op naar buurman en verdwijnt sloffend naar boven. Ik ruik een kans en veins op mijn beurt een indrukwekkende gaap. ‘Ik wil je écht niet wegjagen, Andries, maar...’

Hij gooit zijn handen in de lucht. ‘Geen probleem! Je zult wel bekaf zijn na vanavond.’ Hij steekt een duim op. ‘Klasse wat je hebt gedaan, kerel.’

En weg is hij. Ik sluit mijn ogen, laat mij wegzakken onder de warme deken en in de roes van mijn heldenstatus.

Het lijkt een eeuwigheid later, als vaag het gepiep van een telefoon tot mij doordringt. Het geluid komt van boven. Nettie heeft de huistelefoon blijkbaar meegenomen om mij ongestoord te laten slapen. Het is vast weer iemand van een of andere krant, de telefoon staat de hele avond toch al roodgloeiend. Ik heb er even geen zin in, het is mooi geweest voor vandaag, laat Nettie het maar afhandelen. Niet veel later komt ze inderdaad de trap aflopen. Ik houd mij slapende, maar het blijft te lang te stil, dus gluur ik tussen mijn wimpers door. Ze staat voor mij, met de handen in haar zij.

‘Leg eens uit wat er met de auto is gebeurd?’ vraagt ze op scherpe toon.

‘Huh?’ Moeizaam ga ik rechtop zitten, de pijscheuten in mijn onderbuik trotserend. Voor het eerst vanavond doet Nettie geen enkele moeite om mij te helpen. Foute boel!

‘Er is gebeld voor je.’ Een lange stilte, waarin ik het instorten van mijn kaartenhuis kan horen. ‘Door de eigenaar van een wasstraat.’

7.

Langzaam cirkelt Nettie om de auto, werpt een blik op de neus, legt een hand op de verfrommelde motorkap. Hoofdschuddend loopt ze terug naar ons huis. Ze kijkt mijn kant op en ik weet dat ze de vitrage waarlangs ik sta te gluren ziet bewegen. Snel ga ik liggen, onder mijn dekentje, veilig voor de boze buitenwereld, verscholen achter de brede rugleuning van de bank.

Ik wacht op haar. Elke tik van de klok duurt een miljard jaar. Dan vliegt de kamerdeur open en zwijgend neemt ze plaats in de stoel tegenover mijn tijdelijke bed. In haar ogen zie ik iets dat ik nog niet eerder heb gezien.

‘Je moest niet overwerken. Dat was een smoes. Een leugen. Je maakt je baas belachelijk, doet alsof ze een tiran is.’ Ik knik, durf het niet eens te ontkennen. ‘Ik had het moeten weten. Misschien wist ik het ook wel maar wilde ik het niet geloven. Alleen al hoe je thuiskwam; de blik in je ogen, je verfomfaaide kleren.’ Haar lippen waren smalle strepen. Vuur brandde achter haar ogen. ‘Vertel. Wat heb je uitgespookt?’

Ik besluit om niet te liegen en vertel dat ik in een vlaag van verstandsverbijstering een ruk aan het stuur gaf waardoor ik het kantoortje indook. Dat ik daarna in paniek uit de auto sprong, de tropische atmosfeer van de wasstraat in. Thuis aangekomen durfde ik het niet te vertellen. Een aannemelijk verhaal, toch? Niet het hele verhaal, maar wel een deel dat volledig waar is.

‘Je komt thuis en bent nog niet binnen of je wilt plotseling iets uit de auto pakken - en dan kom je zomaar ineens heel toevallig een vrouw tegen, waardoor je binnen enkele seconden in een bijzonder duister zaakje wordt meegezogen. O ja, ze had eerst nog even bij ons aangebeld. Want het was toch die blonde dame, waarvan jij zei dat ze iets aan ons wilde verkopen? Ze belt aan en ineens moet je met alle geweld even naar de auto. Wat een toeval.’

Ik staar haar aan. Mijn gezicht voelt vreemd strak aan en er tintelt iets in mijn hals.

‘De eigenaar van de wasstraat vroeg of ik “dat blonde mokkel dat naast hem zat” was.’

Ik staar naar haar bruine haar. ‘Het stelde niets voor,’ stamel ik. ‘Het was eenmalig. Ik hou alleen van jou...’

Haar ogen lijken op uitgeblazen kaarsen waarvan alleen de pitjes nog een beetje nagloeien. Ik wil wat zeggen, maar ze is me voor.

‘Hoe heet ze?’

‘Ja, dat is een beetje een probleem. Zo ver zijn we nooit gekomen.’ Ik haal mijn schouders op en voel mij dom.

‘Het is beter dat je vertrekt. Nu meteen.’

‘Ik?’ mompel ik perplex. ‘Maar waarom? En waarheen?’

‘Morgen, zodra ik ontwaak, ben je er niet meer.’

Ze staat op en met kaarsrechte rug loopt ze de kamer uit, haar vuisten gebald, het hoofd geheven.

8.

Een auto scheert langs en zorgt ervoor dat ik ruw heen en weer wordt geschud. Heeft het leven nog zin, vraag ik mij af. Met draaiende motor sta ik op de vluchtstrook van een dijkweg. Ik staar naar de kleiner wordende achterlichten tot de duisternis ze heeft opgeslokt. Al vanaf vanmorgen vroeg heb ik rondgedoold. Het is inmiddels avond, donker, de tijd is me ontschoten en het klokje in het dashboard is er al lang geleden mee gestopt.

Op het moment dat de auto opnieuw huivert, ditmaal door een passerende vrachtauto, borrelt er iets naar boven. Ik krimp ineen, terwijl de stem van mijn herinnering roept: ‘Ze beweert dat hij het heeft.’ Het was mij helemaal ontschoten. Iets cruciaals dat een van die mannen riep. *Ze beweert dat hij het heeft.*

Waarom dachten ze dat ik iets had. Wat zou ik moeten hebben? Natuurlijk! Ik kan mij wel voor mijn kop slaan. Ik had het meteen moeten weten. Ze heeft iets in mijn auto verstopt. Tijdens of vlak na ons wasstraatavontuur!

Ik laat mijn hand rondgaan in de leegte onder mijn stoel, dan laat ik mij zijwaarts op de rijderstoel zakken en betast ook daar de vloer. Ik vind een verkreukeld blikje en een handvol lege snoepwikkels. Maar meer ook niet. Er moet ergens iets zijn, het kan niet anders.

Dus stap ik uit en met een zaklamp uit het dashboardkastje onderwerp ik de auto aan een grondige inspectie, zittend op mijn knieën op het ruwe asfalt, er met een schuin oog op lettend dat niemand mij scheidt.

Niets.

Hoe kan dat nou?

Na vier keer zoeken geef ik het op. Misschien riep ze maar wat om het tuig op een dwaalspoor te brengen en de aandacht van haar naar mij te verleggen, wat haar overigens prima gelukt is. Ik schud mijn hoofd. Ik wil het graag geloven, maar ik heb mezelf al lang genoeg voor de gek gehouden. Mijn huwelijk ligt aan duigen en ik ben dakloos. Het was ook te mooi om waar te zijn: een prachtige vrouw die iets in mij zag. In werkelijkheid had ze mij alleen maar nodig omdat ze in het nauw zat. Ze was de wanhoop nabij en zocht naar een geschikte voorbijganger, een toevallige passant. Ik dacht dat ik speciaal voor haar was, dat we voor elkaar bestemd waren. Hoe naïef! Ik was gewoon de eerste de beste die een uitweg

uit haar benarde positie bood. Wat dat dan ook geweest mag zijn. Ze heeft me gewoon gebruikt. Misbruikt.

Een uur later zit ik in de bedompte kamer van een hotel in een badplaats. Naar huis gaan kan ik niet. De ondergaande zon heeft mijn huwelijk met zich meegetrokken naar de onderwereld. Nettie gooide mijn schamele bezittingen uit het raam en liet mij als een beest door de voortuin kruipen. In de achterbak ligt wat ik snel bij elkaar heb kunnen schrapen: wat kledingstukken, een stapeltje boeken, CD's. Mijn laptop, door de val is het deksel gebarsten en zijn de scharnieren gebroken. Als de harddisk is bezweken, ben ik in één klap mijn in jaren moeizaam opgebouwde muziekverzameling kwijt. Misschien had ik beter af en toe een backup kunnen maken.

Alles is mij ontnomen. Tot mijn zelfrespect aan toe. Want ditmaal waren de burens wél zichtbaar aanwezig. Achter het glas, met de gordijnen wijd open, zodat ze niets van het spektakel misten.

Ik vloek, scheld en tier, maar houd daar snel weer mee op. Ik schiet er niets mee op, ben hooguit de gasten in de kamer naast mij tot last. Mijn lippen branden en de afgebrokkelde voortand (de schade valt achteraf gezien nog mee) veroorzaakt een zeurderige pijn waardoor praten al geen pretje is. Laat ik beginnen met het verdoven van de pijn. Er is vast een leuk zeemanscafé ergens aan de haven. Drank verdooft pijn. Niet alleen lichamelijke pijn. Juist niet de lichamelijke.

Met tegenzin kom ik overeind, trek mijn jas aan en open de deur. Daar bots ik tegen iemand op.

‘Jij!’ gil ik nog. Ik wil de deur dichtgooien, maar ze is me voor en duwt me terug de kamer in, komt dicht tegen mij aanstaan en wrijft haar lichaam tegen het mijne.

‘Lievaling,’ fluistert ze in mijn oor. Ik voel haar lippen tegen mijn oorlel ‘Eindelijk zijn we samen.’ Met haar voet maakt ze een geroutineerde zwaai en de deur valt met een klap in het slot.

Inderdaad. We zijn weer samen. Of ik het nu leuk vind of niet.

9.

‘Ik heb je gemist,’ fluistert ze in mijn oor.

Dit gaat fout. Dit gaat helemaal fout. Radeloos staar ik naar de gesloten deur. Ik moet haar kwijt, mijn verstand gilt dat ik haar hardhandig het hotel uit moet werken.

Ze strijkt door mijn haar en ik staar in haar wijd geopende pupillen. Ze zoent me en ik krijg de kriebels, mijn bloed begint te koken en het stemmetje in mij dat roept dat ik moet vluchten, moet rennen voor mijn leven, dooft langzaam uit. Onze tongen vinden elkaar en ik gooi alle remmen los. Want wat heb ik te verliezen? Ik ben mijn vrouw kwijt, weet niet of en wanneer ik mijn kind weer zie en mijn huis kom ik al helemaal niet meer in. Mijn oude wereld bestaat niet meer. Alleen zij is er. Zij en ik, wij samen. Ze laat een hand onder mijn jas glijden en volgt de contouren van mijn lichaam. Haar andere hand volgt het voorbeeld van de eerste. Even heb ik het rare idee dat ze met gemak als geroutineerd zakkenroller door het leven kan gaan. Ik voel haar handen over mijn borst glijden. Gretig volg ik haar voorbeeld en knoop – trek bijna – haar blouse los.

Dan duwt ze mij met kracht van zich af en mijn jasje valt met een plofje op de grond.

‘Hé!’ roep ik. ‘Wat is er?’

Ze staart me aan met een verbijsterde uitdrukking op haar gezicht, scheurt dan met een woest gebaar een enveloppe open en trekt er een stuk karton uit. Een muziekje klinkt. Schel en hard, een beetje vals ook. ‘Happy birthday to you...’

Het is een verjaardagskaart. Een boekenbon glijdt er tussenuit en dwarrelt naar de grond. Ik herken die kaart. Hoe komt ze aan mijn verjaardagskaart? Op dat moment gilt ze als een poes die een poot onder de intercity kwijtraakt en ze staart naar haar handen, alsof daar in fluorescerende letters haar doodvonnis staat geschreven.

‘Wat is dit!’ krijst ze. Speekselspettertjes spatten op mijn gezicht.

‘Dat is mijn verjaar...’ Mijn mond valt open als een nieuw inzicht met een daverende klap tot mij komt. Ik klauw naar een meubelstuk om mijn wankele evenwicht te behouden op het moment dat een flashback mij doet duizelen. ‘Hoe kan dat?’ stamel ik geschrokken. Die boekenbon van vijftig piek heeft wekenlang in de binnenzak van mijn jas gezeten. Tot ik hem

aan die knaap van de wasstraat gaf, als zwijggeld. Maar... als zij dit zojuist uit mijn jaszak heeft gegrist, wat heb ik dan aan die jongen gegeven?

‘Dood!’ gilt ze en haar ogen puilen uit haar hoofd. Ze wordt er niet mooi op, de knappe vrouw die mij in het centrum heeft verleid lijkt voorgoed van de aardbodem verdwenen. ‘Jij bent dood! Ik ben dood, maar jij bent helemaal dood!’

Ik snap er niets meer van.

‘O mijn god!’ Ze slaat een hand voor haar mond en begint zenuwachtig door de kamer te stampen, als een ijsbeer die terugkijkt op twintig jaar gevangenschap. ‘Hoe kon je dat doen! Ben je gek geworden? Ben je levensmoe? Waarom doe je mij dit aan? Waarom? Waarom?’

Ik ben de draad kwijt en zij geeft geen antwoord op mijn vragen, ze slaat mijn arm weg als ik haar tot stoppen probeer te dwingen. Dan voel ik in gedachten haar handen weer langs mijn lichaam gaan. In het winkelcentrum, en bij de wasstraat. Eindelijk begint mij iets te dagen. Ik grijp haar bij de polsen en trek haar met een ruk naar mij toe.

Ze kijkt mij aan met een woeste blik in haar ogen, ze wil zich losrukken, maar mijn greep is vastberaden en stevig. Mijn kwaadheid geeft mij nieuwe kracht. ‘Het had net zo goed een ander kunnen zijn, niet waar? Ik ben er met open ogen ingetrapt door achter mijn op hol geslagen hormonen aan te rennen. Wie had je benaderd als ik een minuutje later was verschenen? Een andere getrouwde man? Een opa op een brommertje? Een vrouw in een scootmobiel?’

Ze staart mij uitdagend aan.

Ik trek de verjaardagskaart uit haar hand. ‘Als dit uit mijn binnenzak komt, wat heb ik dan aan die knul gegeven? Wat heb jij in mijn jas weggemoffeld?’

Ze perst haar lippen op elkaar.

Ik smijt de kaart op de vloer. ‘Nou? Geef antwoord!’

‘Mijn pensioen.’

‘Je wat?’

‘Ik dacht dat hij het niet zou merken.’

Ik laat haar los. ‘Welke hij? Wat zou hij niet merken? Je bedoelt die vent in dat witte pak?’

‘Het ging zo makkelijk.’ Ze slaat haar ogen neer, loopt naar het raam en staart de donkere nacht in. ‘Mijn vriend. Ik ken de code al tijden, maar nu was de verleiding te groot. Al dat geld, netjes opgestapeld in zijn kluis. Ik dacht, een paar briefjes van de achterste stapel, wie mist dat nou.’

Ik sta naast haar en staar naar de oranje gloed van een lantaarnpaal voor het hotel.

‘Een paar briefjes.’

Ze zwijgt.

‘Weet je zeker dat het daarbij is gebleven?’

‘Oké! Ik heb een kluisje gehuurd en steeds een stapeltje biljetten in veiligheid gebracht. Plotseling werd ik bang dat het zou opvallen, want de stapels waren ineens wel heel erg geslonken. Ik kon niet langer wachten. Alles was geregeld: een prachthuis in een ver land, vliegtickets, ik was al bijna weg en wilde nog eenmaal wat geld meenemen. Handgeld voor tijdens de reis.’

‘Mevrouw plundert de kluis en gaat doodleuk terug voor een onkostenvergoeding.’

‘Ze zaten me op de hielen. Mijn minnaar en zijn helpers. In die enveloppe zat niet alleen een stapeltje bankbiljetten, maar ook de sleutel van mijn kluisje. Als ze dat bij mij zouden vinden, dan... Toen zag ik jou lopen en rook ik mijn kans. Het was te gevaarlijk om het bij mij te houden.’

‘O, lekker!’ Ik slik moeizaam. ‘Dus toen kwam je het gewoon even bij mij thuis ophalen.’

Ze knikt.

‘Even iets anders.’ Ik kijk haar argwanend aan. ‘Hoe heb jij mij hier gevonden?’

Ze draait met haar ogen. ‘Alsof dat moeilijk is.’

Ik kijk haar dwingend aan.

Een zucht. ‘Via het computersysteem van mijn vriend natuurlijk. Gewoon even naar een internetcafé, ik heb alle toegangscode's. Hij beheert zo'n beetje alle parkeerterreinen van het land. Levert de apparatuur, software en zorgt dat alles blijft werken. Hij is de grote baas, verdient er goud geld mee. Zodra jij je auto hier parkeerde, wist ik waar jij was.’

‘Slim hoor. Die mannetjes die jou de auto in sleurden. Zijn die ook zo handig met computers?’

Ze kijkt me dommig aan en direct gaat in mijn hoofd een luide alarmbel af. Ik ken haar slechts kort, maar weet uit ervaring hoe goed ze toneel kan spelen. Vorige keer stonden haar vriendjes ook ineens op de stoep, dat gebeurt mij geen tweede keer. Ik vloek en als een klein kind stamp ik met een voet op de vloer. ‘Nu mee!’ beveel ik haar. Zonder te kijken of ze mij volgt loop ik de kamer uit. Ik moet hier meteen weg, ik ben hier niet langer veilig. Hoe ik haar loos zie ik straks wel.

Mijn voetstappen klinken dof op het tapijt van de gang. Na luttele meters sta ik abrupt stil en sla met mijn vlakke hand tegen mijn voorhoofd. ‘Jij blijft hier!’ waarschuw ik haar en ik ren terug naar de kamer. Daar raap ik mijn jasje op van de vloer, schiet het aan en vis er met trillende vingers mijn autosleutels uit. In de gauwigheid valt mij op dat het mapje met visitekaartjes niet meer in mijn jaszak zit. Daar is zij vast verantwoordelijk voor, ze stond niet voor niets zomaar ineens thuis voor de deur. Ik heb haar mijn adres uiteraard nooit gegeven. Tijd om erover na te denken is er niet. Snel duik ik weer de gang op.

De leegte slaat me om mijn hart. Waar is ze gebleven? Ik begin door de gang te rennen, als ik snel ben onderschep ik haar nog voor ze de lift naar beneden kan nemen. Ik sta abrupt stil als ze uit een nis tevoorschijn stapt. Vanaf luttele meters staart ze mij aan en wijst alsof haar vinger de loop van een revolver is. Maar het fatale schot komt uit haar mond: ‘Hij draagt het op zich, maar wilde het niet aan mij teruggeven. Het zit in zijn jasje.’

De twee handlangers die ik eerder heb ontmoet springen uit de duisternis tevoorschijn en rennen op mij af.

Maar dan ben ik al weg, uiteraard de andere kant op. Op het moment dat ik mij in het trappenhuis aan het eind van de gang laat vallen, schiet een panische gedachte door mij heen. Ze is levensgevaarlijk. Ze is de dood in cadeauverpakking.

10.

In doodsangst dender ik de trappen van het hotel af en blind van angst duik ik via de zijuitgang de buitenlucht in. Die stommiteit kan ik met de dood bekopen, besef ik ineens. De maffia zit achter mij aan, wat denk ik wel niet! Ze staan mij hier vast al op te wachten! Maar ik zie niemand en nu ik toch buiten ben, ren ik op volle snelheid door naar mijn auto, die ergens halverwege het parkeerterrein staat. Ik ben er bijna, als een man in alle rust tussen de geparkeerde auto's vandaan stapt. Was ik toch iets te overmoedig. Natuurlijk staat iemand mij hier op te wachten. Ze weten niet alleen in welk hotel ik zit, ze kennen ook mijn auto.

Struikelend kom ik tot stilstand en staar in de loop van een revolver. Deze man heb ik nog niet eerder gezien. Hij heeft een satanisch licht in zijn ogen en houdt het wapen strak op mij gericht. Zo te zien vind hij het jammer dat ik op tijd stilstond. Hij heeft een verbeterde uitdrukking op zijn gezicht en zijn vinger spant zich om de trekker. Ondanks het nachtelijke uur verschijnt plotseling de zon in zijn volle glorie. Nee, niet de zon, een supernova is een betere beschrijving. Voor mijn ogen explodeert de wereld en valt in kleurrijke scherven uiteen.

Ik slaak een rauwe kreet. Niet van pijn en ook niet van schrik, maar omdat ik mij vlak voor het wapen afgaat op de man heb gestort. Ik knal tegen hem op en probeer hem omver te lopen, met brute kracht tegen de grond te werken. Hij verliest inderdaad zijn evenwicht en valt achterover, maar trekt mij mee in zijn val. Ik val bovenop hem. De arm met het wapen slaat tegen de straatstenen en dat is het moment waarop het vuurwapen afgaat. Snel krabbel ik overeind, maar de man blijft roerloos liggen. Rond zijn hoofd vormt zich een plas bloed. Is hij dood? Ik hoop het.

Uit de richting van het hotel klinkt tumult. Het groepje mannen dat mij bij de lift heeft staan opwachten komt aangerend. Ik grijp het wapen van de grond, de loop is bloedheet en ik zet het op een lopen. Ik ren en ik ren. Pas als ik er absoluut zeker van ben dat ik niet meer gevolgd word, gun ik mijzelf een moment van rust, ergens in een smalle steeg bij de haven. Met mijn handen leunend op mijn knieën, terwijl zweetdruppels over mijn gezicht gutsen en op de klinkers uiteenspatten, hijg ik een tijdje uit. Een claxon klinkt. Ik gluur langs de muur de steeg uit.

Verderop staat voor een café een taxi met draaiende motor op een klant te wachten. De chauffeur is ongeduldig, want de claxon klinkt opnieuw. Uiteindelijk stapt hij uit en loopt met

grote passen vloekend naar de ingang. Luide muziek en schelle stemmen klinken zodra hij naar binnen verdwijnt. Wat mij bezielt weet ik niet, maar voor ik er erg in heb, laat ik de steeg achter mij en kruip ik achter het stuur van de taxi. Ik scheur het stadje uit en druk net zo lang op knoppen tot het gekrijs van de mobilfoon of wat het ook zijn mag eindelijk ophoudt.

Na een wilde rit over smalle binnenwegen laat ik de taxi op een verlaten landweg achter en trek ik lopend via akkers en bollenvelden in de richting van de kust. Opnieuw boek ik een kamer, dit keer in een miezerig hotelletje zonder eigen parkeerterrein maar wel weer met uitzicht op zee. Maar slapen kan ik niet. Na de nodige uren slenteren over het strand, veel koffie en een stel repen uit de minibar die ver over datum zijn, besluit ik dat het genoeg is geweest. Zodra het licht is zal ik terugkeren naar de stad. Dit kan zo niet langer doorgaan. Ik moet in actie komen. De nachtmerrie moet stoppen, al heb ik nog geen idee hoe.

Gelukkig heb ik nog even de tijd om een plan te bedenken. Het is nog lang geen dag. Ik loop naar het raam, schuif het omhoog en snuif frisse zeelucht op. Ik luister naar het zachte ruizen van de golven en het gekrijs van zeemeeuwen, staar naar de schuimkoppen op het water en laat mijn hersens malen.

Hoe kom ik terug naar mijn woonplaats? Of althans de stad waar ik tot voor kort woonde? Ik heb geen auto. Een vreemd gevoel bij mijn hartstreek doet mij ineenkrimpen. Pas na twee volle seconden beseft ik wat het is. Mijn mobiele telefoon. Totaal vergeten dat ik het ding nog bij me heb. Aarzelend beantwoord ik de oproep. Het is Nettie! Haar stem klinkt aarzelend en ze vraagt waar ik ben. Ik houd mij op de vlakte. Wat gaat het haar aan: ze heeft mij eruit gezet.

Dus zeg ik dat het mij enorm spijt. Dat het nooit had mogen gebeuren. Na een pijnlijke stilte zegt ze dat het haar ook spijt. Ze klinkt vreemd, anders dan anders. Haar stem is vlak. Vind je het gek, na alles wat ze heeft meegemaakt. Toch vraagt ze of ik terugkom en ik word zo blij als een kind. Het komt goed! Ik heb weer een thuis!

Ik beloof haar dat ze niet lang hoeft te wachten.

11.

Die morgen verlaat ik na een licht ontbijt het hotel. Een paar straten verderop kijk ik met een schuin oog naar een garagebedrijf. Het is er rustig. Het parkeerterrein aan de zijkant staat vol met tweedehands auto's. Ik loop erlangs en kijk om mij heen. Op de gok trek ik hier en daar aan een portier. Eentje is er open. Ik laat mij op de stoel vallen, voel achter de zonneklep en hebbes! Met trillende vingers steek ik de sleutel in het contactslot.

Even later race ik langs kleurrijke bollenvelden naar huis. Vlakbij de stad besef ik dat ik de auto ergens moet achterlaten. Ik kan moeilijk een gestolen auto thuis voor de deur zetten. Ik sta verbaasd van mijzelf, ik voel mij net een ervaren crimineel. Ik zit in mijn tweede gestolen auto en denk koortsachtig na hoe ik kan afrekenen met mijn belagers. Ik lijk wel een ander mens. Wel sta ik nu voor een dilemma. Moet ik echt eerst de auto lozen? Een stemmetje in mij zegt dat ik de auto beter nog even kan houden.

Ik heb geleerd om naar stemmetjes te luisteren.

Langzaam draai ik de straat in – en krijg het ineens koud. Dit gaat wel erg makkelijk. Hoe kom ik erbij dat ik zomaar naar huis kan? Omdat Nettie het vraagt? Denk ik daar veilig te zijn voor wie naar mij op zoek is? Mijn gezicht trekt wit weg. Op mijn hoede rijd ik langs het huis, kijk in het voorbijrijden opzij. Alle ramen zijn dicht, maar de gordijnen zijn open. Lampjes aan, geen beweging te zien. Ik geef toch maar gas en ga er snel vandoor.

Meteen gaat de telefoon. Ik druk het toestel tegen mijn oor.

‘We hebben je vrouw en kind. Doe geen domme dingen en wacht verdere instructies af.’ Nog voor ik kan reageren is de verbinding verbroken. Ik vloek en stop midden op straat. De wereld is uit focus. Ik sla met mijn vuisten op het dashboard. Ze zijn me voor geweest. Alweer. Ik heb geen grip op de zaak, telkens zijn ze me te slim af. Ik beuk met mijn vuisten tegen mijn hoofd, trek aan mijn haren. Mijn vrouw en kind hebben hier niets mee te maken. Ze moeten mij hebben. Alleen mij. De rest staat er buiten.

Ik vermoord die schoften!

De telefoon gaat. Ik luister aandachtig en mompel een bevestiging. Het toestel laat ik op de vloer vallen om de tranen uit mijn ooghoeken weg te vegen. Achter mij klinkt een claxon. Ik steek verontschuldigend mijn hand op en rijd als een zombie naar het opgegeven adres in Zuidoost. Het is in een vervallen sloopwijk. Daar parkeer ik de auto aan het einde van een

doodlopende weg en stap uit. Om mij heen een troosteloze leegte. Een vlakte gevuld met stukken beton en staal, de restanten van een sloopflat. Voor mij een oude parkeergarage, nog maar een betonnen skelet: pilaren, betonplaten en hier en daar wat restjes glas in de zijwanden. Het ziet er uit alsof het elk moment als een kaartenhuis in elkaar kan zakken. Het beton is geblakerd, gescheurd, bewapening steekt alle kanten uit. Ik loop naar wat ooit de imposante ingang was maar nu is geworden tot een onheilspellend donker gat. De toegang tot de onderwereld.

Wind giert om het betonnen gevaarte. Binnen klinkt gejoel, gehuil, gejang, gevloek. Het is de perfecte verblijfplaats voor junks, zwervers, daklozen en wie weet wat nog meer. Ik recht mijn rug en stap de muil van het betonnen monster binnen. Duisternis en kilte omsluit mij. Een penetrante pislucht dringt mijn neusgaten binnen. In de verte zie ik schimmen bewegen. Langzaam wen ik aan de duisternis en dan zie ik de vuilnisbelt. Kartonnen dozen, afgedankte banken, een enkele autostoel en een berg ongedefinieerd afval. Er hangen zo'n twintig gedaanten rond en ze staren mij aan met kille blikken. Ik negeer ze en sla rechtsaf, volg het stijgende betonnen pad dat over de parkeerdekken leidt, cirkel door de parkeergarage zoals ontelbaar veel auto's dat jarenlang gedaan moeten hebben.

Zo passeer ik het ene na het andere lege parkeerdek. Leeg, op hier en daar het verroeste karkas van een achtergebleven auto na. Boven moet ik zijn. Eindbestemming dak. Achter mij volgt het gajes. Ik hoor ze niet, maar ik voel dat ze er zijn zonder te hoeven omkijken. Iets of iemand houdt ze op afstand. Maar voor hoelang nog.

Dan ineens: fel zonlicht. Ik heb het dak bereikt. Drie auto's zijn er achtergebleven. Uitgebrande wrakken. Elk voertuig is in het centrum van een geblakerd stuk beton. Roestbruin metaal, opengesprongen kofferbakken, bandenloze velgen. Ik meen nog een zweem van brandlucht op te vangen, maar dat kan ook mijn verbeelding zijn. Bij de rand van het parkeerdak aangekomen sta ik stil. Er is geen balustrade. Ik stap op de rand en tuur omlaag. Het is er diep, erg diep. Helemaal beneden ligt een auto met de wielen omhoog. Stukken van de reling liggen er omheen. Ik draai mij om en stap van de rand af, terug op het veilige dek. Nou ja, veilig. Een groep junks met verwilderd haar en smerige kleren heeft een halve cirkel gevormd om de plek waar ik sta.

De rij opent zich om een man in een spierwit pak door te laten. We kennen elkaar. Hij heeft mij een eeuwigheid geleden (zo lijkt het althans) een knietje gegeven omdat ik zijn duifje met rust moest laten.

‘Dus ontmoeten wij elkaar opnieuw.’ Hij lacht zijn tanden bloot. ‘Dit keer voor het laatst.’

Met moeite tover ik een grijns op mijn gezicht en ik probeer zelfvertrouwen uit te stralen.

Onbewogen staart hij mij aan. ‘Het blijkt dat mijn duifje meer geheimen heeft dan ik beseft heb. Eerst besteelt ze de mond die haar voedt en slaat ze op de vlucht. Dan scharrelt ze met een vreemde vent. Als ik haar betrap veinst ze berouw en belooft terug te geven wat van mij is.’

Ik open mijn jasje. ‘Ik heb het geld niet.’ Mijn stem klinkt hees. ‘Wat zij ook beweert, niets ervan is waar.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik hoef niet te kijken. Charlène dacht slim te zijn. Gebruikte jou als bliksemafleider. Ik geef toe, ze had succes. Heel even. Vandaag kreeg ik een tip van een kennis. Charlène denkt zonder mij verder te kunnen. Prima. Ze mag zonder mij verder. In haar eigen graf. Ze is mij opnieuw ontglipt, maar dat duurt niet lang. Duifje onderschat mijn macht. Ik heb overal mannetjes. Echt overal. Tot in de hel.’

Die grijns van hem. Die bevalt mij niet. Met mijn handpalm veeg ik het zweet van mijn voorhoofd. ‘Wat een mazzel zeg.’

‘Heb jij ook geluk?’

‘Ik hoop het. Vooral nu je weet dat ik er niets mee te maken heb.’

Een harde blik. ‘Het gaat allang niet meer om het geld. Het is een druppel. De kern van de zaak is dat niemand mag zitten aan wat mij toebehoort. Zij schond de regel. Jij schond de regel. Met haar reken ik later af. Dus eerst jij maar, nu je hier toch staat. Het is niet anders, altijd eerst het saaie opruimwerk.’ Zonder veel geestdrift gebaart hij naar de junks. ‘Heren, hij is van jullie. Veel plezier ermee.’ Even staart hij mij geamuseerd aan, dan draait de man in het wit zich om en loopt bedaard weg. De kring opent zich voor hem.

‘Stop!’ roep ik. ‘Mijn vrouw en kind. Laat ze met rust. Alsjeblieft!’

Hij draait zich half om. Een verbaasde blik. ‘Wat moet ik met hen? Ze zitten thuis, knus voor de televisie. Dat telefoontje was een prikkel, een lokkertje, om jou hier te krijgen.’

Ik haal opgelucht adem. Dat is wat ik wilde horen.

De man steekt een zakje in de lucht, laat het enkele seconden aan een vingertop bungelen en prikt het dan aan een afgebroken leiding bij een pilaar. ‘Heren, vijftien bolletjes voor wie het karwei afmaakt.’

Op zijn dooie akkertje kuiert hij het dek af naar beneden.

12.

De junks komen direct in beweging. Uit het niets verschijnt een mes, een bijl, een fietsketting, een verweerde honkbalknuppel. Er komen nog meer messen en knuppels te voorschijn. Ze roepen voor mij onverstanebare kreten, om elkaar op te juttten, uit te dagen. Ik reik onder mijn hemd en trek het vuurwapen te voorschijn. Eén man met een revolver tegen een stel junks. In mijn hotel aan het strand heb ik mijzelf voorgenomen de zaak definitief af te ronden. Nu sta ik met mijn rug naar een afgrond en voor mij bevindt zich een troep hongerige wolven. De revolver maakt weinig indruk op ze.

Vijftien bolletjes coke is mijn leven op dit moment waard. Er is één uitweg. Een smal pad. Geen leuk pad. Mijn gezin is veilig, dat heeft hij beloofd. Voor zover die belofte iets waard is. Maar heb ik een keus? Ik heb te weinig kogels om alle obstakels uit de weg te ruimen. Daarnaast wil ik geen moordenaar zijn. Auto's lenen oké, maar doden wil ik niet. De man op het parkeerterrein viel en trok mij bovenop zich, dat was een dom ongeluk. Misschien heeft hij het zelfs wel overleefd, er was geen tijd om dat na te gaan. En deze junks laten zich alleen maar voor het karretje van de man in het wit spannen, ze zijn verblind door een handjevol drugs.

De meute schuifelt nerveus over het beton. De hoofdprijs lonkt en de onuitgesproken concurrentie hangt als een nest nijldige wespen in de lucht. Ik pak de revolver stevig met beide handen beet en span de spieren in mijn uitgestrekte armen tot het uiterste. Ik doe een stap naar achteren, schuifel met mijn voeten tot ik op het uiterste richeltje van het dak sta. Ik richt bedaard maar nauwkeurig, tuur langs de loop en ontwaar nu een lichte paniek tegenover mij.

Ik haal diep adem en doe een schietgebedje. Ik weet wat ik moet doen en mijn besluit staat vast. Toch aarzel ik. In gedachten zie ik het scenario voor me. Een oorverdovende knal. Een steekvlam uit de loop. De junks die uit elkaar stuiven, de kogel fluitend over hun hoofden. Ze blijven ongedeerd, maar zullen flink schrikken. Ik spaar hun leven, het kost ze slechts vijftien bolletjes. Maar actie is reactie. Ik vuur een kogel naar voren, waardoor ik krachtig naar achteren wordt gedrukt. Ik verzet mij niet en tuimel omlaag, zo vrij als een vogel, alsmaar sneller. In gedachten neem ik afscheid van vrouw en dochter.

Nee. Ik kan het niet. Ik doe het niet. Geen zelfmoord. Er moet een andere manier zijn.

Maar dan moet ik heel snel zijn. Een aantal junks aarzelt en lijkt zich bedacht te hebben. Begerig kijken ze naar het zakje bij de pilaar dat bungelt in de wind. De brutaalste komen echter langzaam op mij afgeschuifeld.

‘Hé!’ roep ik met schorre stem tegen de kopploeg. ‘Jullie doen het vuile werk – maar wie gaat er met de hoofdprijs vandoor?’ Geen reactie. ‘Je laat je toch geen vijftien bolletjes door je neus boren? Jullie doen het werk en krijgen bloed aan je handen.’ Ik wijs achter hen. ‘Ondertussen gaan de lafaards er met *jullie* dope vandoor!’

Bliksemsnel draaien ze zich om. Alle junks lijken door mijn woorden te zijn geïnspireerd, want ze duiken ineens massaal op de pilaar met het zakje af. Een onduidelijke vechtpartij volgt, waarbij junks elkaar achterna zitten, tegen de grond werken, messen in het daglicht flikkeren en knuppels in het rond zwaaien. Het geschreeuw en gejoel klinkt als een troep hongerige wolven. Ik zie messen die op lichamen insteken, een fietsketting die door de lucht flitst, een knuppel die versplintert. Het zakje met kostbare inhoud gaat als een rugbybal van junk tot junk.

De uitslag van de veldslag interesseert mij niet. Met de revolver angstvallig op de kluwen vechtersbazen gericht sluip ik in een wijde boog stilletjes maar snel om de groep heen en daal achterwaarts het dek af. Een enkeling ontdekt mijn stille aftocht, maar die overtuig ik met mijn ogen om vooral niets te flikken – en heel even geloof zelfs ik dat ik tot doden in staat ben. Ik ruik mijn ontsnapping. Adrenaline doet wonderen. Ik ben overmoedig.

De man in het wit is uiteraard allang weg. Hoog boven mij klinkt beestachtig gejoel. Het zijn de junks die nog steeds in een felle strijd zijn verwickeld. Ik stap in de auto en rijd weg. Eindelijk weet ik hoe ik mij en mijn gezin uit deze benarde situatie kan redden. De oplossing lag al die tijd voor het oprapen, terwijl ik het maar niet wilde zien. Wat ik heb bedacht is nog net niet geniaal, maar het komt aardig in de buurt. De man in het wit denkt nu nog dat ik dood ben en voordat hij het tegendeel ontdekt, moet ik met mijn gezin het land uit zijn. Daar heb ik geld voor nodig, heel veel geld – en dat ga ik nu ophalen. Dat joch van de wasstraat, hem moet ik hebben. Terwijl een zojuist opgestegen passagierstoestel met veel gebulder overvliegt, scheur ik op hoge snelheid richting wasstraat. De plek waar alles is begonnen.

13.

Het gebulder van de motoren laat het toestel sidderen en even later flitst de betonnen startbaan onder mij door. Het vliegtuig zet een ruime bocht in richting Zuidoost en maakt snel hoogte. Opgelucht haal ik adem. Het is me gelukt! Ik ben vrij! Niets kan mij nu nog stoppen. Niemand kan mij wat maken. Ik voel aan de sleutel die als een talisman aan een dunne ketting om mijn hals hangt. Met een zelfvoldane grijns op mijn gezicht denk ik eraan terug hoe makkelijk het was om het kluisje te vinden waar het bij hoort. Zonder een schatkaart te gebruiken vond ik mijn schat.

In een baldadige bui laat ik mijn ogen nadrukkelijk over het goedgevormde lichaam van de passagier naast mij glijden. Wat een lijf! Wat een schoonheid! Ik kijk haar indringend aan. Ze voelt mijn blik en onze ogen ontmoeten elkaar.

Schitterende ogen. Om in te verdrinken. Ze lacht sensueel, maar slaat dan verlegen haar ogen neer. We raken aan de praat. Ik vertel haar een mooi sprookje. Ik ben niet langer Mario, het sloofje van de wasstraat. Nee, vanaf vandaag ben ik een schatrijke mysterieuze prins uit een ver land. Haar ogen glimmen terwijl ik het vertel. Het lukt! Voor het eerst in mijn leven maak ik indruk op een vrouw. Een prachtige vrouw nog wel. Onopvallend betast ik mijn kleding, controleer ik voor de zoveelste keer de talloze plekken waaronder ik heel subtiel de vele pakjes bankbiljetten uit het kluisje heb verstopt. In mijn koffer in het ruim zit nog eens een enorm pak biljetten.

Er wacht mij een lang en gelukkig leven. Op een klein tropisch eiland. Ik kijk naar de schoonheid naast mij. Uitgerekend vandaag heeft het lot mij deze mooie vrouw toegespeeld. Dat kan geen toeval zijn. Ik denk dat ik haar met mij meeneem, naar dat eiland van mij. Haar naam belooft veel goeds. Charlène. Ze vleit haar hoofd tegen mij aan en legt haar handen in mijn schoot.

Noot van de auteur

Dit verhaal heeft een ietwat opmerkelijke geschiedenis. Voordat het vorm kreeg als spannend misdaadverhaal, was het een tiendelige serie van ultrakorte verhalen. Een reeks die op zijn beurt volledig is ontstaan uit één column. Ik schreef in die tijd namelijk plotseling veel meer columns dan fictie en als experiment besloot ik om eens een volledig fictieve column te schrijven. Een verzonnen personage kan immers veel meer leuke, opmerkelijke en spannende dingen meemaken dan ikzelf in het dagelijkse leven doe. Dat biedt veel mogelijkheden voor een schrijver. Daarnaast was het eerste deeltje, de column die de aanloop naar dit uiteindelijke misdaadverhaal werd, nogal erotisch van aard. Het was al snel mijn best gelezen column.

In eerste instantie was de serie dan wel fictief, toch leek het net of iemand zijn belevenissen in de vorm van columns beschreef. Na tien delen vond ik het mooi geweest. Het experiment was meer dan geslaagd. Later heb ik de columns herschreven tot een echt tiendelig verhaal met veel meer samenhang. Met name van de eerste column is vrijwel niets meer overgebleven. Heel wat jaren later is pas deze uiteindelijke vorm ontstaan. Een misdaadverhaal die de oorspronkelijke deeltjes volledig onherkenbaar heeft opgeslokt.

De omslagfoto is niet zomaar toevallig gekozen. Hij is gemaakt vanaf het dak van een parkeergarage bij een winkelcentrum. Het platgereden verkeersbord illustreert mooi de gebeurtenis waar het in dit verhaal allemaal mee begint. En nee, ik ben niet zelf over het paaltje gereden. Het is de stille getuige van een winter vol gladheid en sneeuw. Het idee voor dit verhaal ontstond (zoals bijna alle verhaalideeën als donderslag bij heldere hemel) toen ik deze parkeergarage verliet en de wasstraat aan de overzijde binnenreed. Op de foto is die net niet te zien, dat houdt het een beetje spannend. Voor alle duidelijkheid: in tegenstelling tot het verhaal, zat ik helemaal alleen in de auto.

2003 – 20011 Kees Krick

www.keeskrick.com